

Efter Ministeriets Formening synes det da rigtigere at indskrænke sig til at stille de Udgifter, der i Forslaget ere henvisse til Andeel i Overskudet, forsaavidt de i Fremtiden stedse vedblive (nogle af dem forsvinde nemlig efterhanden), saaledes, at de, ved at knyttes i et vist Forhold til Bruttoindtagten, anspore Tjenestevæderen, medens derved tillige opnaaes, hvad der naturligtvis maa opnaaes, at der ikke i Theatrets hele Oekonomie, naar dets Enkeltheder unddrages Rigsdagens Control, kan indsnige sig en Tilboielighed til gjennem Forhøielse af disse Udgifter at omgaae Bestemmelserne om Gageringen. Hertil er i Ministeriets Forslag taget Hensyn (sfr. Lovudkastets § 11 d), ligesom ved det af Ministeriet foreslaaede System Interessen for at frembringe et Overskud (der ikke kan vindes paa Personalets Beskøftning, da dets Indtægter enten ere fastsatte ved Gagecontoen eller knyttede til bestemte Procenter af Bruttoindtagten, men altsaa især maa fremkomme ved Hjernelse af unødvendige Udgifter til det Materielle) vil hvile paa et Motiv, der, som allerede antydet, for Directøren vil have en særdeles stor Vægt, nemlig Reserverfondens Stigen, der indeholder Udgiften til, med Statsmagtens Samtykke, at kunne foretage større og mere omfattende Forbedringer ved Theatret, navnlig betydeligere Bygningsforetagender.

Forøvrigt bemærkes med Hensyn til de enkelte Paragrapher i Ministeriets Lovudkast følgende:

ad § 1.

Denne Paragraph er med en noget forandret Redaction optagen efter Commissionens Forslag § 1.

ad § 2.

(Sfr. Commissionens Forslag §§ 10 og 11). Fastsættelsen af Statskassens Tilskud for Dvinqvennet 1852—57, har Ministeriet troet, rettest burde som en transitorisk, kun for et bestemt Tidsrum gældende, Bestemmelse optages i en Loven vedføiet Slutningsparagraph.

Forøvrigt har Ministeriet troet, at man ved denne Leilighed burde søge at hæve den Ulempe, der hidtil har været forbunden med, at Theatrets Regnskabsaar ikke har omfattet en heel fortløbende Theatersaison, men Dele

af tvende Cester den nuværende Fordeling de 2 sidste Maaneder af een Saison, Theaterferien og 7 Maaneder af den næste Saison). Dette Forhold medfører, foruden stundom Usikkerhed i Afgjørelsen af, hvilke Udgifter der virkelig falde det foregaaende eller efterfølgende Aar til Last, tillige, at Regnskabet ikke, som det burde, viser Resultaterne af en heel affluttet Virksomhedsperiode og derved ikke bliver saa veiledende, som det burde være, for Bedømmelsen af Theaterhuusholdningen; men desforuden knytter sig til denne Inddeling den store Uleilighed, at Overslaget for det næste Aar skal stee paa en Tid, hvor man ikke nær saa vel kan overse, hvad der vil faae Indflydelse paa største Delen af dette Aar (de 7 Maaneder af næste Saison) som siden, og, forsaavidt Overslaget over Indtægt og Udgift skal støtte sig til en Virksomhedsplan, paa en Tid, der er allerugunstigst for at lægge denne; thi den kan kun lægges i Theaterferien. Ved den paatænkte nye Ordning af Theatrets Forhold til Statskassen, er det af end større Vigtighed, at det sidste Regnskabsaar af Dvinqvennet og dermed dette selv sluttet paa et Tidspunkt, hvor Afgjørelsen er saa sikker og klar, som mulig, hvilket opnaaes ved at henlægge Afflutningen til 30te Juni, en Maaned efter Saisonens Ophør. Men, naar saaledes Theatrets Regnskabsaar forandres og begynder tidligere end Finantsaaret, maa Tilskudet af Statskassen ogsaa nødvendigvis bevilges for de Theateraar, hvis Budget skal bygges derpaa, og herimod synes heller ikke fra Statens Side at kunne være Noget til Hinder. Overgangen synes lettest og simplest at kunne stee paa den foreslaaede Maade; at opgjøre et særegt Overslag for Dvartalet fra 1ste April til 30te Juni 1852, vilde medføre store Vanskeligheder ved Usikkerheden af Forudberegningen af to enkelte Maaneders Indtægt, og tillige den Ulempe, at Tilskudet da maatte i dette Dvartal forhøies paa Grund af den særlige til Saisonens Slutning knyttede Udgift, der omhandles i § 19.

ad §§ 3 og 4.

Disse Paragrapher ere overeensstemmende med Commissionens Forslag §§ 12 og 9, dog